

което обичахъ, но ти ми каза истината, и азъ ти прощавамъ. Твоята откровеностъ е по-ценна за мене, отколкото хиляди дървета, ако ще би и да сж съ сребърни листа и златни лодове. Иди си, и нека случката съ портокаленото дърво ти напомня винаги, че ти трѣбва, каквото и да се случи, винаги да бждешъ откровенъ и да казвашъ истината“.

БЕЛЕЗИТЪ

Единъ баща решилъ съ своя синъ, щото последния да забива по единъ гвоздей въ срещния стълбъ всѣки пжтъ, когато направи грѣшка, и да изважда отъ тамъ единъ, когато си поправи грѣшката.

Следъ нѣколко години стълбътъ билъ цѣлъ покритъ съ гвоздеи. Младото момче се разтревожило отъ броя на направенитѣ грѣшки и обещало да поправи своето поведение. Скоро гвоздеитѣ почнали да изчезватъ единъ следъ другъ. Въ деня, когато върху стълба нѣмало вече нито единъ гвоздей, бащата съ сълзи на очи притисналъ своя синъ къмъ сърдцето си, като похвалилъ неговото поведение; но младиятъ човѣкъ не отговорилъ на бащинитѣ милувки, и обърналъ очитѣ си на страна. „Защо си натжженъ, сине мой! — го попиталъ бащата, — радвай се: всичкитѣ гвоздеи вече изчезнаха“. Момъкътъ поклатилъ глава и погледа му се приковалъ къмъ стълба. „Наистина, татко — казалъ той — гвоздеитѣ изчезнаха, но белезитѣ сж още тамъ“.